

2020. június 4. Pontosan száz éve ezen a napon volt kénytelen Magyarország és minden magyar tudomásul venni a trianoni békediktátumot.

Hihetetlen mértékű csapás volt ez egy olyan nemzetnek, amely a világháborúban nem hódítóként lépett fel, csupán saját magáért küzdött. A határon túli magyarság az elmúlt száz évben szívósan védte az igazát, miközben reménykedett abban, hogy valamilyen csoda folytán egyszer minden a helyére kerül.

Ma egy különleges napra ébredtem. Gazdálkodom, ezért a napi teendőimmel voltam elfoglalva, mindemellett dolgozott bennem valamiféle szorongás. De volt egy élményem, amely egy csapásra megnyugvást, jókedvet biztosított számomra. Falugazdászként kora délután egy gazdát kerestem fel Zsarnó községben. Utam során az egyik faluban (Péder) magyar zászlóra lettem figyelmes, amely egy családi ház falán lobogott. Az örömöm abból fakadt, hogy a ház tulajdonosa ugyancsak gazdálkodó ember, falugazdászként volt szerencsém őt és családját megismerni. Ők így hozták mindenkinek, aki arra járt és az én tudtámra is, hogy magyar emberek, és tudják, miért kell magyar ként egy másik országban boldogulniuk.

Talán nem véletlen, hogy ezt a nemzeti lobogót pont egy gazda házának falán fedeztem fel. Hiszen a mi őseink mesterségét úzzük. Műveljük azt a földet, amelyet valamikor nagyapáink műveltek. Szívósak vagyunk, nem adjuk fel a nehezebb években sem. Mindent összevetve, erős támaszai vagyunk Szlovákiában a felvidéki magyar társadalomnak.

Forrás: Gergely László, kassai falugazdász